

Έπαρση και πολιτική ήθικη

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Η έξοδος του ΠΑΣΟΚ από τη σκηνή μετά την τελευταία πράξη του δράματος «ή Ελλάς της μεταπολιτεύσεως» ήταν πολύ θλιβερή. Πάμπολλοι πολίτες ξαγρυπνήσαμε τη νύχτα των εκλογών περιμένοντας τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ να δηλώσει πως θα πολιτευθεί ύστερα από τη βαρεία ήττα. Αν νικούσε, γνωρίζαμε. Την προηγούμενη μέρα μεγάλης κυκλοφορίας έφημερίδα είχε κυκλοφορήσει με πρωτοσέλιδο τίτλο: «Ο Γιώργος στα ΝΕΑ βέβαιος για τη νίκη - Έτσι θα κυβερνήσω - Το πρόγραμμά μου των 100 ημερών». (Θυμηδία).

Τελικά περί την πρώτη μεταμεσονύχτια ώρα ο κ. Γιώργος Παπανδρέου μās είπε: «Ο λαός αποφάσισε. Η έτυμηγορία του είναι σεβαστή». Τα πρώτα του λόγια. Δηλαδή μās κάνει την παραχώρηση και δέν κηρύσσει επανάσταση. «Τώρα και άμεσα είναι αναγκαίο να σταθούμε δίπλα στον εργαζόμενο κ.λπ.». Λίγο άργα δέν είναι. Η πραγματία θέλει μάτια, πού λέει και η παροιμία. Ήθελε μάτια, πού επί χρόνια δέν είχατε.

Είπα, ήταν θλιβερή ή έξοδος. Αυτό πού προκάλεσε τη θλίψη είναι ή παράλειψη έκφράσεως, τυπικών έστω, συγχαρητηρίων πρós τον πρωθυπουργό. Μιας άπλης έστω εύχης για τό καλό του τόπου, για τό καλό αυτών, υπέρ των όποιων λέει ότι νοιάζεται. Ούτε μία λέξη. Τί θα του έστοίχιζε; Α! Έλησμόνησα. Και ή μικρότητα και ή μικροπρέπεια στην ψυχή φωλιάζουν των ανθρώπων. Και κατευθύνουν τη συμπεριφορά τους.

Ούτε άλλο κανένα στέλεχος του ΠΑΣΟΚ ένωσε την ανάγκη να συγχαρεί. Αντιθέτως. Την 21η Σεπτεμβρίου άκούω (στό κεντρικό δελτίο ειδήσεων του ΜΕΓΑ) από τό στόμα της βουλευτού κυρίας Συλβάνας Ράπτη, μέλους του πολιτικού Συμβουλίου του ΠΑΣΟΚ, την άπαισία και δυσοίωση πρότασης: «Άρκει να μην αφήσουμε να άνθίσει ή κυβέρνηση». Ανατριχίασα. Εύχη και κατάρα από τη βουλευτή του ΠΑΣΟΚ (χαρακτηρίζεται του κλίματος Βενιζέλου) να μην προκόψει ή μόλις έκλεγείσα κυβέρνηση μās, έμās και αυτών, Έλλήνων και Έλλήνων. Σάν να πρόκειται για έχθρική κυβέρνηση κατοχής.

Είναι γεγονός ότι ο κ. Παπανδρέου δέν τά πήγε καλά. Έτσι τώρα μās προκύπτει Εύάγγελος Βενιζέλος. Μέ πολλές, πάρα πολλές έπιφυλάξεις. Προσερχόμενος στην Χαριλάου Τρικούπη - είχαν ήδη ανακοινωθεί και έδραιωθεί οι προβλέψεις των exit polls και των δημοσκοπών - είπε ότι «μέ αισιοδοξία για τη νίκη περιμένουμε τά πραγματικά άποτελέσματα από τό ύπουργείο Έσωτερικών». Είρωνεία; Πολύ πιθανό. Λίγες ώρες άργότερα, άνυπόμονα, βιαστικά και άκομψα έγκαινίαζε τη δραματική έπιχείρηση άποκαθλώσεως Παπανδρέου και άναδείξεως νέου ήγέτη. Αυτό του ίδιου. Είναι παρών. Η όλη συμπεριφορά του προκαλεί καθύποπτες σκέψεις. Από πού άντλεί όλην αυτή την αυτόπεποίθηση; Γιατί τόσο πρεμούρα;

Τό πρωί της επόμενης ήμέρας κρέμονται στα περίπτερα δύο σοβαρές, θεωρούμενες, έφημερίδες με μεγάλους, ίδιους και άπαράλλακτους τίτλους: «ΘΕΜΑ ΗΓΕΣΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ». Έγραψε ο πολύπειρος δημοσιογράφος Νίκος Νικολάου στην «Καθημερινή» της 18ης Σεπτεμβρίου: «... Άρκει να έβλεπε κανείς χθές τους τίτλους των έφημερίδων της διαπλοκής και τίς έκπομπές των καναλιών πού έλέγχει... Έν χορώ άναφώνησαν "Θέμα ήγεσίας στο ΠΑΣΟΚ" και σχολίαζαν ότι καιρός είναι να φύγει ο Γιώργος και να έρθει ο έκλεκτός τους ο Εύάγγελος Βενιζέλος». Αναλώσιμος ο Γιώργος. Άλλη έφημερίδα συμβουλεύει: «Παραιτηθείτε, κύριε Πρόεδρε». Βαρεία κουβέντα. Δέν γράφεται από άπλη μαγκιά. Υπάρχει έντολή από τά μεγάλα άφεντικά.

Η άρχή της σχέσεως πάει μερικά χρόνια πίσω. Ο κ. Βενιζέλος ως ύπουργός Πολιτισμού ύπηρετήσε (μέ την καλή έννοια) αυτούς πού σήμερα τον στηρίζουν, τον προωθούν (βλέπε ΑΝΤΙ, 3 Οκτωβρίου 2003). Θέλουν άρχηγό του ΠΑΣΟΚ κάποιον, ο όποιος να παρέχει έλπίδες ότι μπορεί να διώξει τη ΝΔ και τον Καραμανλή από την Κυβέρνηση. Έπιθυμούν κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τον έκλεκτό τους. Οι διαπελεγμένοι. Για να κάνουν τίς δουλειές τους. Όπως τίς έκαναν στα χρόνια της πασοκικής διακυβερνήσεως. Και έγιναν ζάπλουτοι. Σοσιαλιστική άναδιανομή του εισοδήματος των Έλλήνων.

Παρόμοιες σκέψεις (καταγγελίες) διατυπώθηκαν και από στελέχη του ίδιου του ΠΑΣΟΚ. Όμως στη διατύπωση του ο Στέφανος Τζουμάκας: «Ιστορικό στέλεχος ... κάνει πόλεμο στον Βενιζέλο ύποστηρίζοντας τον Παπανδρέου, αλλά με τίς άλήθειες πού έκσφενδονίζει τους άκυρώνει και τους δύο» (Γ. Λακόπουλος, «Ελεύθερος Τύπος», 20 Σεπτεμβρίου) «Τό ΠΑΣΟΚ δέν χειραγωγείται». Άπεγνωσμένα προσπαθεί να μās πείσει ο πρόεδρος του. Και ένισχύει τους φόβους μās. Volte-face. Μέσα σε δέκα ήμέρες. «... Μεγάλα συμφέροντα, ή συγκέντρωση πλούτου και μέσων ένήμερωσης πιέζουν άσφυστικά τά κοινοβούλια, τίς κυβερνήσεις, τά λαϊκά κινήματα (κίνημα δέν αυτοχαρακτηρίζεται τό ΠΑΣΟΚ;) ... Χειραγωγούν δημοκρατικούς θεσμούς, καθώς και κοινωνικά και πολιτικά κινήματα». Σε όλον τον κόσμο. Μέ έπιβαρυντικά χαρακτηριστικά στην Ελλάδα. Τά είπε στην Κοινοβουλευτική του Όμάδα την 26η Σεπτεμβρίου ο πρόεδρος (άκόμα) του ΠΑΣΟΚ, του κινήματος (κοινωνικού και πολιτικού). Όμολογία ή ύπαινιγμός; Ίσχυρότερο τό δεύτερο, ύποψιάζομαι.

Η συνέχεια στην τελευταία σελίδα

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Ἐπαρση καί πολιτική ἠθική

τοῦ Νικ. Λ. Γ. Λιναρδάτου

Ὅχι πὼς στήν τοποθέτηση τοῦ ἴδιου στήν ἡγεσία τοῦ ΠΑΣΟΚ ἦταν ἀμέτοχοι οἱ πρωτομάστορες τῆς διαπλοκῆς. Γιά θυμηθεῖτε. Ὁ τότε πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης δηλώνει ἐπίμονα καί κατηγορηματικά ὅτι αὐτός θά ἡγηθεῖ τοῦ ΠΑΣΟΚ κατά τίς ἐπικείμενες ἐκλογές. Ἀνακοινώνει μάλιστα ἀπό τή Θεσσαλονίκη τό «περιβόητο» κατά τόν χαρακτηρισμό φίλικου τοῦ δημοσιογράφου, πακέτο Σημίτη καί λίγο ἀργότερα παρουσιάζει τήν «Χάρτα συγκλίσεως». Προεκλογικές ἐνέργειες καί παροχές.

Οἱ δημοσκοπήσεις ὁμως ἔδειχναν καλύτερο γιά τό ΠΑΣΟΚ ἀποτέλεσμα μέ Παπανδρέου στό τιμόνι. Καί ὦ τοῦ θαύματος! «Στίς 7 Ἰανουαρίου 2004 ὁ Κώστας Σημίτης μέ στόχο τήν ὁμαλή πολιτική διαδοχή, ἀνακοινώνει τήν παραίτησή του ἀπό τήν Προεδρία τοῦ ΠΑΣΟΚ, παραμένοντας ὁμως Πρωθυπουργός» (ιστοσελίδα Κ. Σημίτη). Πὼς καί γιατί; Γιατί μόνο τήν προεδρία; Γιατί ὄχι καί τήν πρωθυπουργία; Μυστήριο. Ἄν δέν ὑπῆρχε ἡ διαπλοκή. Μεγάλα, δηλαδή, οἰκονομικά συμφέροντα («προϊόν πιέσεων συγκεκριμένων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρηματικῶν συμφερόντων πού ζοῦν στό παρελθόν καί θέλουν νά συνεχίσουν ἔτσι», ἐξαρχήρισε ὁ Θεόδωρος Πάγκαλος ἐνέργειες πασοκικῆς κυβερνήσεως, ΤΟ ΒΗΜΑ, 2 Δεκεμβρίου 2001), τά ὁποῖα ἐλέγχουν κυρίαρχα ΜΜΕ καί καθορίζουν πολιτικές ἐξελίξεις. Προφανῆς συμβιβασμός.

Ἄπόγευμα, τέσσαρες μέρες μετά τίς ἐκλογές. Ἐνα ἀσήμαντο καθ' ἑαυτό γεγονός. Ἀπό τά ἀσήμαντα διδάσκεται κανεῖς πολλά. Ἐνας ἀνισόρροπος ἀδειάζει στό σακάκι τοῦ κ. Βενιζέλου ἓνα κύπελλο καφέ. Παρόμοια συμβαίνουν σέ ὅλον τόν κόσμον. Εἶμαι (σχεδόν) βέβαιος πὼς σέ παρόμοια περίσταση ὁ Μπλαῖρ θά ἔστρεφε πρὸς τόν βρέξαντα καί θά τόν ρωτοῦσε: Ἦταν φραπέ ἢ γαλλικός; Ἡ ἀντίδραση τοῦ κ. Βενιζέλου ὑπῆρξε βαθύτατα ὀργισμένη, ἀλλόφρων. Ἐχασε τήν ψυχραιμία του. Κακά μαντάτα. Ἀμετροεπής. Ὡς «μελλοντικός πρόεδρος τοῦ ΠΑΣΟΚ». Ἐπαρση. Τό ἔχει οἶγουρο. Προφανῶς τόν ἔχουν διαβεβαιώσει. Ποιοί; Ἐκεῖνος ξέρει. Ἐμεῖς εἰκάζουμε. Ἄν πάλι ὑποκρινόταν τόν ὀργισμένο γιά νά βλάψει τήν ἐπανεκλογή τοῦ Παπανδρέου μέ τόν ὑπαινιγμό ὅτι ἐκεῖνος ὀργάνωσε τήν ἐπίθεση (!) μέ τόν καφέ (φραπέ ἢ γαλλικός παρέμεινε ἀδιευκρίνιστο), τότε εἶναι ἐπικίνδυνος. Στήν μία περίπτωση ἰσχύει ὅτι «ὁποῖος ἔχει ἔπαρση δέν ἐπιλέγεται γιά ἀρχηγός» (Λάο Τσέ). Στήν ἄλλη ὅτι ὁ ἀμοραλισμός, ὁ μακιαβελισμός δέν εἶναι καλοί σύμβουλοι.